

steriet og til Dels Krigsministeriet, men jeg er gaaet ud fra den Velvillie, der i øvrigt her i Tinget er vist Skytteforeningerne, og som har bragt mig til at tro, at man ogsaa her i dette Tilfælde kunde være villig til at give et Afslag i den stipulerede Forpagtningsindtægt for at afhjælpe de Ulemper, hvorunder de paagældende Skydebaner lide. Jeg skal i saa Henseende her kun anføre, at det var givet, at de hidtil værende Skydebaner, som Foreningerne hevde ved en Privatmands Velvillie, ikke ret vel kunde benyttes yderligere, fordi de paa den ene Side grænsede op til Landevejen, og det var paalagt Skytterne at holde inde med Skydningen, hver Gang en Vogn kørte forbi, paa den anden Side grænsede op til Vandet, og det var paalagt at holde inde med Skydningen, hver Gang et Skib sejlede forbi. Allerede dette maatte gøre Brugen af dem ret vanskelig. Dertil kommer, at Terrainet er saa lavt og sumpet, at man t. Eks. ikke kunde have nogen Hejseskive eller Rulleskive, men Markøren maatte selv trave hen til Skiven for at markere Skuddene, hvad der selvfølgelig i høj Grad sinkede Skydningen, da man jo ikke turde udsætte ham for at blive ramt, og dertil kommer, at der ikke var Mulighed for at bruge Banerne til en Skydning paa længere Distancer, saa at de kun i ringe Grad fyldstgjorde de Krav, der maatte stilles til dem fra Foreningernes Side. Derfor maa det vistnok erkendes, at hvis Foreningerne skulde fortsætte deres Virksomhed — og det har jeg troet, man dog her vilde anse for ønskeligt — maatte vi yde vor Medvirksomhed til, at de kunde komme til at virke under mindre ugunstige Forhold. Jeg skal nu gerne tage den Henstilling under Overvejelse, som fremkom fra det ærede Medlem for Assens (Berntsen), og det er jo muligt, at der til 3die Behandling kunde opnaas et Resultat i saa Henseende, som der kunde opnaas Enighed om ogsaa med det ærede Udvalg.

Jeg har endelig tilbage at omtale Ændringsforslag Nr. 19 til § 9 om Indtægt ved Salg af Statsobligationer. Jeg skal her bemærke, hvad der maaske kan være nødvendigt efter de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører, at hvad her er foreslaaet, i og for sig ingenlunde er noget nyt, men kun er, hvad man allerede i tidligere Aar har gjort, og hvad der stemmer med tidligere vedtagne Love om, at visse Beløb, til Dækning af Anlæg af Jernbaner eller til andre Formaal, t. Eks. Tiendeafløsning og lignende, kunne tilvejebringes ved Udstedelse af Statsobligationer. Det

er altsaa ikke noget nyt, her er foreslaaet, og man maa selvfølgelig gaa frem her paa samme Maade, som der er sket ved tidligere lignende Bestemmelser, men jeg kan i øvrigt være enig med den ærede Ordfører, at en saadan Realisation af Statsobligationer en detail kan man gerne sige ikke er heldig, og at det sikkert vilde være heldigere at ordne Spørgsmaalet om Optagelse af Laan ved mere almindelige Bestemmelser og ved Optagelse af et større samlet Laan. Jeg skal ikke i Øjeblikket komme dybere ind paa dette Spørgsmaal, men jeg maa maaske dog gøre et Par Bemærkninger om den øjeblikkelige finansielle Status.

Det lyder maaske som et Paradoks, naar jeg siger, at vor finansielle Tilstand er god, men vor finansielle Status overmaade slet, men saaledes forholder det sig dog. Naar jeg siger, at vor finansielle Tilstand er god, er det under Hensyn til Forholdet mellem de ordinære Indtægter og de ordinære Udgifter, for jeg forstaar ved ordinære Indtægter alt, hvad der er opført paa Indtægtssiden, undtagen § 9. Indtægt ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gæld, og ved ordinære Udgifter alt, hvad der er opført paa §§ 12—26, altsaa de saakaldte overordentlige Udgifter medindbefattede. I saa Fald viser det sig, at i de 6 Finansaar 1894—1900 have de ordinære Indtægter i aarligt Gennemsnit oversteget de ordinære Udgifter med 10 Mill. Kr., og jeg tror, man maa sige, at dette er en god finansiell Tilstand, og for det indeværende Finansaar udviser Finanslovsforslaget i Forbindelse med det forelagte Forslag til Tillægsbevillingslov, som jo endnu ikke er vedtaget, et paa-regnet Overskud af $7\frac{1}{2}$ Million Kr. Men naar den finansielle Status desuagtet er overmaade utilfredsstillende, saa skyldes det den Omstændighed, at man har disponeret over dette Overskud langt ud over dets Grænser. Man har i de nævnte 6 Finansaar f. Eks. bygget Jernbaner for over 66 Mill. Kr. eller i aarligt Gennemsnit 11 Mill. Kr., og man har ved Siden deraf tilstaaet Laan i ret betydeligt Omfang til Kommuner, til Forskudsforeninger, til Havneanlæg, til Landarbejdere, til Tiendeafløsning og adskilligt mere. Resultatet er det, at man ved Udgangen af Aaret 1900 havde forlods til Jernbanebygning disponeret over 7,125,000 Kr., som først skulde dækkes af det Laan, der blev optaget i April 1900, et Laan paa $11\frac{1}{4}$ Mill. Kr., hvoraf der altsaa faktisk kun var til Disposition for indeværende Finansaar henved